

Sygn. akt II CSK 760/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie z wniosku T. P.
przy uczestnictwie J. G.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 30 marca 2016 r., sygn. akt III Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) oddala wniosek wnioskodawcy i ustala, że wnioskodawca i uczestniczka ponoszą koszty postępowania kasacyjnego związane ze swoim udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uczestniczka J. G. we wniesionej skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 30 marca 2016 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparła na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występują istotne zagadnienie prawne oraz aby skarga uczestniczki była oczywiście uzasadniona. Pierwsze zagadnienie prawne nie ma niezbędnej cechy nowości, gdyż w orzecznictwie Sądu Najwyższego za utrwalony uznać można pogląd, że w razie likwidacji składnika majątku wspólnego rozliczeniu podlega jego wartość, tak jakby nadal objęty był on majątkiem wspólnym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2013 r., nie publ., V CSK 79/12, oraz uchwała tego z Sądu z dnia 27 września 1974 r., III CZP 58/74, OSNC 1975, nr 6, poz. 90). Drugie zagadnienie sformułowane w skardze kasacyjnej nie wykazuje natomiast związku z ustaleniami poczynionymi w sprawie, gdyż skarżąca nie uchyliła się skutecznie od swojego oświadczenia o zrzeczeniu się wszelkich praw do nieruchomości zawartym w jej oświadczeniu z dnia 28 czerwca 2002 r. Natomiast, gdy chodzi o stwierdzenie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona,

to skarżąca nie wykazała, nie tylko, że zaskarżone postanowienie zawiera kwalifikowane, szczególnie rażące naruszenia prawa, ale w ogóle brak podstaw do uznania, iż te naruszenia występują. Przede wszystkim nie można uznać, że Sąd II instancji działał na niekorzyść skarżącej, skoro zmniejszył jej dopłatę na rzecz wnioskodawcy o kilkadziesiąt tysięcy złotych. Pozostałe zarzuty naruszenia prawa materialnego i procesowego, mające uzasadniać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, są zaś w istocie polemiką z ustaleniami poczynionymi przez orzekające w sprawie sądy. Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. oraz art. 391 § 1 k.p.c. i ant. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

jw

l.n